

Arrest

nr. 145 938 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2015, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 oktober 2013 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing wordt betekend op dezelfde dag.

1.2. Op 26 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 27 januari 2015 ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V. Derue attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 29.11.2011 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 9 maanden effectief.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 12°: betrokkene werd onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 8 jaar op 04.10.2013”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413*).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vermeldt dat verzoeker onder een inreisverbod staat, wat steun vindt in het administratief dossier. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”*.

2.3. Verzoeker kreeg op 4 oktober 2013 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar betekend. Uit een raadpleging van de eigen databank van de Raad blijkt dat verzoeker geen schorsings- en/of annulatieberoep heeft ingediend tegen deze beslissing. Ter terechtzitting worden geen andersluidende gegevens verstrekt. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is derhalve definitief geworden.

2.4. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), quod non, en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet.

2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), merkt de Raad nog op dat verzoeker zijn grieven hieromtrent kan laten gelden in het kader van een eventueel verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, nadat hij is teruggekeerd naar zijn herkomstland. Zonder een opheffing of opschorting van het betreffende inreisverbod, blijft immers de vaststelling gelden dat zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten zou worden vernietigd, het

verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven. Verzoeker dient zich derhalve eerst terug naar zijn herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat hem verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven – met name het inreisverbod – te laten opheffen of opschorten, waarbij het hem vrijstaat zich te beroepen op de argumenten ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

2.6. Gelet op bovenstaande is huidig beroep onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond. Er dringen zich derhalve geen onderzoek en uitspraak op omtrent de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid op grond van een andere reden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA